

намѣрятъ Василя и Петра, кои той часъ дохвата-  
сахъ.

— Нека хвлезхтъ вътрѣ, каза старецъ-тъ.

Петръ и Василь хвлезохъ, като ся поклонихъ и  
оттеглихъ на стърнъ. Василь втѣлпи очи си въ Желя  
и Никола, като да искаше да открие по лице-то имъ  
що сж тѣ за хора.

— Юнаци! каза единъ отъ съгражданы-тъ, ето  
ви двама мъжи, другари, кои ся наѣмхтъ да отър-  
вхтъ момиче-то и булкж-тъ.

— Харно, отрече Василь, нъ можемъ ли ся увѣри  
и надѣя на тѣхъ.

— Ные ги знаемъ кои сж и що сж тѣ; за това  
бждете увѣрени на насъ. Освѣнь то, вые ще стоите  
тука....

— Какъ безъ насъ? извика грозно Петръ.

— На туй тѣ си имхтъ причинж, юначе, за това  
по добрѣ ще сторите да останете тука.

— Не, то не може да бжде, потвърди Василь.

— Кога е тѣй ные ся оставями, отговори Никола  
и стана.

— Василе и Петре! рече единъ отъ граждани-тъ,  
като ся исправи,—стойте вые долу, съ выкане ра-  
бота не става, за това нека идхтъ тѣя двама-та, кои